

عنوان مقاله:

دلایلی چند بر توارث گویش بهدینی از صورت جنوبی فارسی میانه ساسانی

محل انتشار:

فصلنامه پازند، دوره 8، شماره 28 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

فریبا ناصری - دانشجوی دکتری، رشته فرهنگ و زبان های باستانی، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

در دوره ساسانیان زبان ها و گویش های متعددی در نواحی وسیعی از ایران وجود داشت، اما زبان رسمی این سلسله که آن را «فارسی میانه ساسانی» می خوانیم مسلماً خود زیر شاخه هایی یافته است به ویژه که به دو شاخه اصلی تر در شمال (دری) و جنوب (پهلوی) منشعب شده است. شاخه جنوبی فارسی میانه ساسانی خود نیز در اواخر دوره ساسانی و قرون اولیه اسلام به گونه هایی متفاوت تقسیم شد. آثار مکتوب زردشتی (به خط اصطلاحاً پهلوی) در قرون اولیه اسلامی را می توان - به دلیل ویژگی های مشابه - وارث همین گونه زبانی دانست و آثار زبانی این گونه را که به پهلوی به کتابت درآمده است، می توان امروزه در گویش رایج بهدینان یزد و کرمان مشاهده کرد. هدف نوشتار پیش رو همانا آوردن شواهدی چند در زمینه آواشناسی، واژگان و ساختار از دو گویش بهدینان کرمان و یزد و قیاس و تقابل آن دو با صورت جنوبی فارسی میانه ساسانی است. از این مقایسه می توان نتیجه گرفت که گویش بهدینان، دنباله زبان فارسی میانه ساسانی در جنوب است که طی ۳-۴ سده پس از اسلام آثاری از آن به خط رایج آن دوره (پهلوی) نگاشته و گردآوری شده است.

کلمات کلیدی:

گویش بهدینان یزد و کرمان، زبان فارسی میانه ساسانی، آثار مکتوب زردشتی، خط پهلوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2028863>

